

Zavinění

Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 374/2009, ze dne 22.4.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného M. T. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 3 To 571/2008, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 2 T 39/2008, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 3 To 571/2008, ohledně obviněného M. T. a s přiměřeným použitím § 261 tr. ř. též ohledně obviněného P. G. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. 2 T 39/2008, byli obvinění M. T. a P. G. uznáni vinnými účastenstvím na trestném činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. formou pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. a byli odsouzeni podle § 247 odst. 2 tr. zák. k trestům odnětí svobody v trvání 8 měsíců. Tímž rozsudkem byl pro samostatný skutek odsouzen také M. S. Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. byl obviněným výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 226 písm. c) tr. ř. byli obvinění s dalšími spoluobviněnými zproštěni obžaloby pro další skutky popsané ve výroku o vině.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný M. T. odvolání proti výroku o vině i trestu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 3 To 571/2008, podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. za použití § 261 tr. ř. napadený rozsudek z podnětu podaného odvolání zrušil ve výroku o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. a ve výroku o vině ohledně obviněných M. T. a P. G. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněné uznal vinnými trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. ve znění zákona platného do účinnosti novely tr. zákona [122/2008 Sb.](#) a odsoudil je podle § 251 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. jim výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 15 měsíců.

Obvinění se trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. dopustili tím, že poté, co v době od 6:00 hod. do (chybí údaj 06.45 hod.) dne 5. 1. 2001 došlo v obci M., okres B. - v. z parkoviště hotelu G. k odcizení osobního motorového vozidla Škoda Felicia Combi, barvy tmavě zelené metalízy, MPZ: SK, majitele firmy T., a. s. T., S., SR, které užíval zaměstnanec P. H., obviněný M. T. toto vozidlo téhož dne ukryl v místě svého bydliště v obci K., kdy společně s obviněným P. G. na vozidle prováděli opravy za účelem jeho dalšího zpeněžení na náhradní díly, přičemž vozidlo mělo hodnotu 134.800,- Kč.

Proti rozhodnutí soudu druhého stupně podal obviněný prostřednictvím obhájce řádně a včas dovolání opírající se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný je přesvědčen, že

jednání popsané ve skutkové větě nenaplnuje všechny znaky trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Obviněný nejprve poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tdo 258/2002 a zdůraznil, že pachatelem uvedeného trestného činu může být pouze ten, kdo na sebe převedl věc větší hodnoty, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou. Uvedl, že podle skutkové věty napadeného rozsudku dosud nebylo zjištěno, kdo odcizil předmětné motorové vozidlo, přičemž zjištění těchto osob je pro posouzení skutku velmi podstatné, neboť kdyby osoba, která vozidlo odcizila, nebyla trestně odpovědná, např. pro nedostatek věku či by se jednalo o osobu nepřičetnou, bylo by její jednání beztrestné. V této souvislosti poukázal na judikát R 9/1999, podle kterého se nedopouští trestného činu podílnictví ten, kdo převezme od osoby mladší 15 let cizí věc nikoli nepatrné hodnoty, kterou si tato osoba přisvojila jednáním jinak trestným, neboť nejde o věc, která by byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou. Z tohoto pohledu lze podle obviněného učinit závěr, že jeho jednání nenaplnuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podílnictví.

Obviněný dále namítal, že jeho jednání nezahrnuje subjektivní stránku předmětného trestného činu, neboť ve skutkové větě je uvedeno pouze to, že obviněný osobní motorové vozidlo ukryl a společně s P. G. na tomto vozidle prováděli opravy. Z popsaného skutkového děje nelze zcela jednoznačně dovodit, že u obviněného byla skutečně naplněna subjektivní stránka trestného činu ve formě úmyslu, neboť ani v odůvodnění rozsudku není uvedeno, jaké okolnosti měly být obviněnému známy a z čeho měl tedy vědět, že se jedná o vozidlo získané trestnou činností. Obviněný zopakoval, že odvolací soud nesprávně právně posoudil jeho jednání, když jej hodnotil jako trestný čin podílnictví, ač nebyly naplněny podstatné znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu.

Obviněný také brojil proti zákonnosti provedených odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu a obsáhle zdůvodnil, proč má za to, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jako důkazu ve smyslu § 88 tr. ř. Zejména uvedl, že v době, kdy byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu nařízen, se nedopustil žádného trestného činu, natož pak zvláště závažného úmyslného trestného činu či trestného činu, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Dále poukázal na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 615/06 s tím, že každý příkaz k odposlechu musí být individualizován ve vztahu ke konkrétní osobě, která je uživatelem telefonní stanice.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 3 To 571/2008, a přikázal tomuto soudu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že jeho námítky z valné části naplňují dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a námítky, že nelze skutek, uvedený ve výroku o vině napadeného rozsudku, právně kvalifikovat jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť jeho popis nezahrnuje skutkové okolnosti potřebné k naplnění objektivní a subjektivní stránky tohoto trestného činu, považuje za důvodné.

Státní zástupce uvedl, že z popisu skutku zjištěného na podkladě provedených a zhodnocených důkazů mimo jiné vyplývá, že motorové vozidlo Škoda Felicia Combi, MPZ: SK, bylo odcizeno neztotožněným (tj. nezjištěným) pachatelem. Z toho důvodu nelze podle něj vyloučit, že vozidlo mohlo být odcizeno i osobou trestně neodpovědnou, např. osobou mladší 15 let. Proto nebylo možné učinit jednoznačný právní závěr, že předmětný automobil byl získán trestným činem spáchaným jinou osobou (zde srov. např. rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 9/1999). Státní zástupce má za to, že nelze-li spolehlivě považovat jednání hlavního pachatele v době jeho spáchání za trestný čin (v daném případě by šlo o trestný čin krádeže podle § 247

trestního zákona), není možné ani jednání obviněného, který se na takovém činu podílel způsobem popsaným v § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., kvalifikovat jako trestný čin této skutkové podstaty. Za důvodnou považuje též námitku, že v popisu skutku, jež je uvedený ve výroku o vině napadeného rozsudku, není uvedena žádná okolnost, která by svědčila pro úmyslné zavinění obviněného z pohledu ostatních zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu podílnictví. Popis skutku, vyjadřující okolnosti, že obviněný předmětné vozidlo ukryl a společně se spoluobviněným P. G. na něm prováděl opravy za účelem jeho dalšího zpeněžení, subjektivní stránku daného trestného činu podle názoru státního zástupce nevyjadřuje.

Na druhé straně výhrady, které se týkají postupu soudu ve vztahu k využití výsledků postupů podle § 88 tr. ř., považuje státní zástupce za námitky procesní a nikoli hmotně právní povahy, které nenaplnují žádný z dovolacích důvodů dle § 265b tr. ř., včetně důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2008 sp.zn. 3 To 571/2008 a současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. také zrušil všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, přičemž vzhledem k zásadě beneficium cohaesionis navrhl, aby takové rozhodnutí (za použití § 261 tr. ř.) bylo učiněno i ve vztahu k obviněnému P. G. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně souhlasil s projednáním věci v neveřejném zasedání.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Protože zpochybnění správnosti skutkových zjištění do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. zahrnout nelze, je dovolací soud skutkovými zjištěními soudu prvního, event. druhého stupně vázán a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Dovolací soud tedy musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení neprovádí dokazování buď vůbec, anebo jen zcela výjimečně, a to pouze za účelem rozhodnutí o dovolání (§ 265r odst. 7 tr. ř.), a není tak oprávněn, pouze na podkladě spisu a bez možnosti provedené důkazy zopakovat za dodržení zásad ústnosti a bezprostřednosti, zpochybnovat dosavadní skutková zjištění a prověřovat správnost hodnocení důkazů provedeného soudy nižších stupňů. Jinak řečeno, dovolání lze opírat jen o námitky hmotně

právní povahy, nikoli o námitky skutkové.

Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší soud shledal, že námitka obviněného týkající se využitelnosti odposlechů a záznamu telekomunikačního provozu ve smyslu § 88 tr. ř. jako důkazu, dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídá, neboť jak správně uvedl státní zástupce, nejde o námitku hmotně právní povahy, ale o námitku procesní, která nenaplnňuje žádný z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. Navíc z obsahu trestního spisu je zřejmé, že obsahově naprosto shodnou námitku obviněný uplatnil již v řízení odvolacím (č. l. 214, 215 tr. spisu) a soud druhého stupně se jí zabýval a náležitě se s ní vypořádal.

Uvedený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl naopak obviněným uplatněn právně relevantně námitkou, že jednání popsané ve skutkové větě nenaplnňuje všechny znaky trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., a to zejména pro absenci objektivní a subjektivní stránky uvedeného trestného činu.

Protože Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání relevantně uvedeny, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., ve znění platném do účinnosti novely trestního zákona provedenou zákonem [122/2008 Sb.](#), se dopustí ten, kdo ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou. Předmětem útoku je cizí věc získaná trestným činem jiné osoby než podílníka. Při ukrytí věci (tak jak byli obviněný M. T. se spoluobviněným P. G. uznáni vinnými) pachatel jedná s věcí tak, že ji odstraní z dosahu možného odhalení nebo zjištění u pachatele. Podílník tak získává nad věcí dispoziční moc. Nejedná však v úmyslu pomoci pachateli uniknout trestnímu stíhání nebo trestu apod., ale jedná uvedeným způsobem proto, aby z ukryté věci mohl opatřit sobě nebo jinému prospěch, příp. aby znemožnil odhalení a převzetí věci oprávněnými osobami. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl. K naplnění subjektivní stránky trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. je třeba, aby pachatel znal všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že čin spáchaný jinou osobou, kterým byla uvedená věc v tomto ustanovení získána, je trestným činem. Pachatel musí také vědět nebo být alespoň srozuměn s tím, že tímto činem mohla být způsobena škoda, kterou lze posoudit jako škodu nikoli nepatrnou (srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 11. 1993, sp. zn. 4 To 804/1993, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 7/1995, číslo sešitu 3/1995). V případě jednání, které spočívá v ukrytí či převedení věci na sebe nebo jiného, musí mít podílník tuto vědomost již v okamžiku, kdy věc nebo jinou majetkovou hodnotu ukrývá či převádí na sebe nebo jiného.

Dále je možné obecně říci, že otázka, zda byla věc skutečně získána trestným činem či nikoliv, představuje v řízení o trestném činu podílnictví podle § 251 tr. zák. předběžnou otázku ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř. Jelikož jde o otázku viny, posoudí ji soud samostatně, i když bylo v jiném řízení o vině přímého pachatele již pravomocně rozhodnuto (srov. č. 15/1971 - II Sb. rozh. tr.).

Aplikují-li se tyto zásady na tento případ, je zřejmé, že námitky obviněného jsou důvodné. Z popisu skutku zjištěného na základě důkazů provedených v řízení před soudem I. stupně a upraveného soudem odvolacím mimo jiné vyplývá, že motorové vozidlo Škoda Felicia Combi, MPZ: SK, bylo

odcizeno v ranních hodinách dne 5. 1. 2001, a to neztotožněným (tj. nezjištěným) pachatelem (rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. 50 T 9/2004, byl obviněný R. K. podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, kterým mu bylo kladeno za vinu odcizení výše uvedeného vozidla- viz č. l. 124 tr. sp.; toto rozhodnutí byl ale zrušeno usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 8. 2007, sp. zn. 6 To 49/2007 – č. l. 112 tr. sp., a zmiňuje-li se odvolací soud na str. 6 odůvodnění o „nepravomocném odsouzení“ R. K., není zřejmé o jaký rozsudek se jedná). Jak správně poukazuje státní zástupce, nelze z tohoto důvodu vyloučit, že vozidlo mohlo být odcizeno i osobou trestně neodpovědnou, např. osobou mladší 15 let. Z hlediska naplnění objektivní stránky uvedeného trestného činu proto nebylo možné učinit jednoznačný právní závěr, že předmětný automobil byl získán trestným činem spáchaným jinou osobou (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 1997, sp. zn. 4 To 206/1997, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 9/1999, číslo sešitu 2/1999). Nelze-li spolehlivě považovat jednání hlavního pachatele v době jeho spáchání za trestný čin (v daném případě by šlo o trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák.), není možné ani jednání obviněného, který se na takovém činu podílel způsobem popsáným v § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., kvalifikovat jako trestný čin této skutkové podstaty. Námitka obviněného v tomto směru je tedy důvodná.

Za důvodnou považuje Nejvyšší soud rovněž námitku obviněného ohledně absence subjektivní stránky trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel buďto chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem [úmysl přímý podle § 4 písm. a) tr. zák.], nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn [úmysl nepřímý podle § 4 písm. b) tr. zák.].

Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento závěr o subjektivních znacích trestného činu se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu vyplývajících z provedeního dokazování. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.

Z popisu skutku tak, jak je uveden ve výše citované skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu druhého stupně, skutečně nevyplývá žádná okolnost, která by svědčila pro úmyslné zavinění obviněného. Popis skutku, který byl kvalifikován jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., tak neobsahuje žádné skutkové okolnosti vyjadřující vědomost obviněného o tom, že věc, kterou u sebe ukryl (spolu s obviněným P. G.) byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 6 Tdo 258/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu/C. H. BECK pod č. 438, číslo sešitu 18/2002). Odvolací soud přitom rozhodně skutkové okolnosti uvedené v rozsudku soudu I. stupně vypustil, když je považoval za neprokázané a předběžnou otázku spáchání trestného činu hlavním pachatelem nijak neřešil a pouze konstatoval, že R. K. (jako předpokládaný pachatel) byl nepravomocně odsouzen.

Protože obviněný M. T. podal důvodně dovolání proti výroku o vině, Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 4 tr. ř. v návaznosti na vytýkané vady i výrok o trestu napadeného rozsudku, který v důsledku konstatovaných nedostatků shledal rovněž chybným.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem považuje Nejvyšší soud podané dovolání obviněného M. T. za důvodné. Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 3 To 571/2008, a to ohledně obviněného M. T. a za použití ustanovení § 261 tr. ř. rovněž ohledně obviněného P. G. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. také zrušil všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo

zrušením, pozbyla podkladu. Dále Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení napadeného rozsudku se trestní věc obviněných M. T. a P. G. dostala do procesního stadia, kdy ohledně M. T. existuje nepravomocný rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. 2 T 39/2008, proti kterému obviněný M. T. podal odvolání. Úkolem Krajského soudu v Brně bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu věc projednat a učinit o odvolání zákonu odpovídající rozhodnutí.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zastavení trestního stíhání, znalecký posudek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Právo na účinné vyšetřování](#)
- [Jednočinný souběh \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nutná obhajoba, obnova řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Soudní úschova](#)
- [Advokátní tarif](#)
- [Bezplatná obhajoba](#)
- [Nemajetková újma](#)
- [Vydání věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu](#)
- [Adhezní nárok v trestním řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)